

Miia oli hämmästynyt. Harvoin sitä löytää näin ison kameran maasta lojumasta. Hän oli tutkinut kameran erittäin tarkasti. Missään ei ollut nimeä tai puhelinnumeroa tai osoitetta, minne kameran voisi palauttaa. Miialla olisi siis nyt uusi kamera. Hän ei kuitenkaan ollut täysin varma oliko hänen käsissä oleva esine edes kamera. Se oli aivan liian iso ja painava moderniksi kameraksi, mutta kun hän painoi käynnistysnappia hän huomasi sen toimivan aivan kuin uusi. Miia päätti lopulta viedä kapistuksen kotiinsa. Miian poikaystävä, Antti oli aivan yhtä hämmästynyt. Samannäköisiä kameroita on nähty viimeksi 70-luvulla, mutta kameralla pystyy ottamaan tavallisia kuvia ja laitteen voi jopa yhdistää tietokoneeseen. Miia ja Antti vitsailivat asiasta jonkin aikaa ja päättivät lopulta jättää kameran pöydälle, minkä jälkeen he eivät käyttäneet sitä pitkään aikaan. Eräänä päivänä Miia makasi sängyllänsä. Hän piti vapaapäivää töistä kuumeen takia eikä keksinyt mitään tekemistä itselleen. Hän näki kameran lojuvan pöydällä ja muisti taas tämän omituisen päivän milloin hän sen löysi. Hän otti kameran takaisin esille ja kokeili ottaa sillä kuvia. Se toimi kuin se olisi vasta ostettu. Hän päätti ottaa kuvan itsestään ja katsoa jos hän voisi jopa lisätä sen Facebookkiin tästä omituisesta kamerasta. Kuvan otettuaan hän huomasi jotain omituista. Kuvassa ei näkynyt Miiaa, vaan sen sijaan sinne ilmestyi jotain täysin muuta. Miialla oli vaikeuksia hahmottaa, mitä kuvassa on. Kuva oli hämärä eikä se todellakaan näyttänyt siltä, että se olisi otettu Miian talossa. Kuvassa näkyi kalliota ja vettä, ikään kuin se olisi jonkin järven ranta. Kuva oli otettu ylhäältäpäin. Tässä ei ollut mitään järkeä, Miia ajatteli. Mistä tuo kuva kameraan ilmestyi? Onko Antti ottanut sen? Ja jos on, miksi Miian kuvaa ei tullut kameraan? Samana päivänä Antti tuli kotiin töistä ja näki Miian tutkimassa kameraa. Miia tuli puhumaan Antille kaikesta, mitä on tapahtunut ja Antti kokeili hänen otsaansa. Se oli erittäin kuuma. Miia tajusi ettei hän ole vakuuttavimmillaan ja päätti testata jotain. Hän meni hakemaan kameran ja otti kuvan Antista, ennen kuin hän edes ehti sanoa mitään. Antti oli pistämässä käsiä naamansa eteen, mutta kuva oli jo otettu. ”Kulta, mene takaisin nukkumaan ennen kuin pyörryt.”, Antti sanoi. ”Me voimme selvittää tämän kamera-asian huomennakin. Miia ei kuunnellut vaan avasi kameran kuvagallerian. Löytäessään juuri otetun kuvan Miia hämmästyi taas. Antin sijasta kuvassa oli tällä kertaa ruukku. Hieno raidallinen kukkaruukku. Miia tunnisti tämän ruukun. Se oli sama jonka hänen äitinsä on antanut hänelle. Se sama ruukku on yläkerrassa. Antti katsoi väsyneenä Miiaa. ”Kulta, minulla on ollut rankka päivä enkä jaksaisi keskittyä nyt tuohon typerään kameraan. On varmasti jokin syy miksi kamera ei ottanut sinun kuvaasi. Ehkä huoneessa oli liian hämärää, tai olit jättänyt linssinsuojan päälle tai olit pitänyt kameraa väärin päin käsissäsi...” ”Mistä kallio sitten ilmestyi kuvaan? Tai miten yläkerrassa oleva ruukku tupsahti kuvaan kun yritän ottaa kuvaa sinusta?” Antti pudisti päätään. ”Voimmeko vaikka ottaa siitä selvää myöhemmin? Huomenna selvitämme mikä tuossa kamerassa on niin mystistä, mutta nyt minä menen suihkuun, syön ja käyn nukkumaan.” Miia ei vastannut mitään. Antti otti tämän hyväksyvänä vastauksena ja lähti yläkertaan. Miia tajusi liioittelevansa asiaa hieman. Varmasti kaikelle on jokin järkevä selitys loppujen lopuksi. Kuume vain saa mielikuvituksen laukkaamaan. Miia palasi takaisin sänkyynsä ja nukahti. Seuraavana päivänä hän ei edes muistanut kameraansa. Pari vuotta myöhemmin Miia istui keittiön tuolilla. Kameraa ei oltu käytetty kertaakaan Miian sairausloman jälkeen. Antin paha alkoholiriippuvuus on puhjennut uudelleen. Nyt Miia oli varma että asialle olisi tehtävä jotain. Kello on neljä yöllä ja Antti ei ole vieläkaan tullut kotiin. Hänellä on kaiken lisäksi työpäivä huomenna. Etuovesta kuuluu kolinaa. Antti on vihdoon saapunut ja yrittää pistää avaimia reikään. ”Kulta olen KOTONA!”, kuuluu kimeä ääni ovensuusta. Miia päättää lopulta mennä avaamaan oven Antille. Antin hiukset ovat sekaisin ja hänen tasapainonsa hieman hukassa. Hän onnistuu kuitenkin kävelemään sisälle taloon ikään kuin

huomaamattakaan Miiaa. "Missä olet ollut?", Miia kysyi ärtyneesti. "Minun piti rentoutua hieman. Sinäkin ymmärtäisit jos joutuisit tekemään yhtä pitkiä päiviä kuin minä." "Sinulla on huomenna työpäivä." "Säästä minut saarnaltasi ja päästä minut nukkumaan." Antti käveli yläkertaan ja Miia seurasi häntä. "Sinun pitää mennä takaisin niihin AA-kokouksiin. Voisit aloittaa jo huomenna." "Minähän olen huomenna töissä.", Antti murahti. "Miten sinä luulet minun menevän mihinkään kokoukseen kun teen töitä?" "Sinä et mene huomenna töihin. Olen jo ilmoittanut pomollesi ettet pääse. Et tuollaisena." Yhtäkkiä Antin ilme muuttui ja hänen ilmeen muutoksensa muistutti Miia siitä kerrasta kun Antti hakkasi hänet melkein sairaalakuntoon. Antti oli silloinkin humalassa. "Sinä senkin...", Antti sanoi. Miia otti askelen taaksepäin ja Antti huomasi Miian pelkäävän. "Onko sinulla käsitystä miten tärkeätä on se, että tulen töihin? Onko sinulla käsitystä senkin huora?" Yhtäkkiä Antti potkaisi raivon vallassa viereiseen lasipöytään rikkoen sen. Hän otti ensimmäisen asian minkä näki ja heitti sen Miiaa kohti. Se esine sattui olemaan kamera. Miia väisti heiton, mutta kamera osui hänen takanaan olevaan seinään, jättäen siihen ison lommon. Itse kamera pysyi vahingoittumattomana. Miia ei kestäisi enää. Miksi hän uskoi Antin muuttuvan? Eikö hän koskaan opi ettei häntä pysty muuttamaan? Historia toistaa itseään jatkuvasti, kunnes joskus vielä Antti tappaa Miian, jos Miia ei hankkiudu hänestä eroon. Tämä yö voi olla juuri se kerta. Antti tuijotti Miiaa raivon vallassa. Hän oli valmis hyökkäämään Miiaa kohti minä hetkenä hyvänsä ja hakkaamaan hänet tajuttomaksi. Miia otti tukea viereisestä hyllystä ja löysi sieltä äidin kukkaruukun. Hän otti siitä kiinni molemmilla käsillä. Antti hyökkäsi. Ja Miia heitti kukkaruukun. Ruukku osui Anttia suoraan päähän ja hajosi moneksi eri pirstaleiksi. Samalla Antti kaatui ja lasinsirut, jotka olivat tulleet lasipöydästä upposivat hänen selkäänsä ja kaulaansa hänen kaatuessaan maahan. Yhtäkkiä verta olikin kaikkialla ja Antti ei liikkunut. Miia meinasi menettää tasapainonsa ja katsoi sekasotkua, jonka hän ja Antti ovat aiheuttaneet. Antti oli kuollut. Miia huomasi hänen alapuoellansa olevan kameran päästäneen jonkinlaisen äänen. Hän otti sen käsiinsä ja huomasi että kamera on ottanut uuden kuvan. Miia tunnisti kuvan melkein välittömästi. Kuva oli sama, jonka Miia oli ottanut kaksi vuotta sitten Antista, mutta mitä ei koskaan tullut kameraan. Silloin kameraan tuli vain äidin kukkaruukku... Miian oli hieman vaikeaa ajatella järkevästi tässä tilanteessa. Hän lähti juoksemaan talosta pois ja hänen naapuri katsoi huolestuneena Miiaa kun hän meni tämän ohi. "Oletko kunnossa? Kuulin paljon huutoa sieltä. Mitä oikein on tapahtunut?" Miia ei vastannut vaan jatkoi juoksemista. Hän kuuli vielä naapurin mainitsevan, että hän soittaa poliisit, mutta Miia ei ollut tässä vaiheessa enää varma oliko se hänen mielikuvitusta vai ei. Minut tuomitaan murhasta, Miia ajatteli. Minä tapoin Antin. Hän juoksi läheiselle sillalle ja tiesi tasan tarkkaan mitä oli tekemässä. Hän oli miettinyt samaa vaihtoehtoa jo ennenkin, mutta nyt hänen päätöksensä helpottuu kovasti. Miia hyppäsi. Hän tunsu kylmän tuulen menevän hänen hiuksiensa ohitse, samalla kun hän valmistautui loppuunsa. Hän tippui kohti pientä kalliota, jonka hän tunnisti. Se oli sama kallio jonka hän oli nähnyt kamerassa silloin kun hän oli ottanut kuvan itsestään. Kamera ottaa kuvan viimeisestä asiasta minkä henkilö näkee ennen kuin kuolee. Miia kuoli silmänräpäyksessä, ja kamera, joka hänen kädessään oli tippui järven pohjaan. Siellä se pysyi ehjänä, tuhoutumattomana kunnes seuraava uhri sen löytää.